

Chad Smith

Nieuwe DW kit voor *The Getaway*-tour

Met het album *The Getaway* laat The Red Hot Chili Peppers eindelijk weer van zich horen. Drummer Chad Smith zat de afgelopen periode echter niet stil. Hij tourde met supergroep Chickenfoot, bracht een plaat met kinderliedjes uit en maakte met funkgoeroe Bill Laswell een soundtrack voor een nooit uitgebrachte film. Op de valreep ruilde Smith ook nog eens Pearl in voor DW. Slagwerkkrant kreeg de kans om *the big man from Minnesota* in Parijs uitgebreid te spreken.

tekst Jean-Paul Heck

We spreken Chad Smith twee dagen na het optreden op Pinkpop. 'Gematigd tevreden', zegt hij te zijn. 'Die jamgedeeltes worden tijdens de tournees steeds beter.' Het is druk hier op de derde verdieping van het hyperluxe George V hotel in hartje Parijs. Bassist Flea paradeert in blote bast door de gangen. Op de trap zit gitarist Josh Klinghoffer aan een flesje water te lurken. Een Argentijnse journalist is te laat voor zijn interview. Nog slechts tien minuten resten hem. 'Maar meer ook niet. Ik moet weer tijdig weg om mijn vliegtuig terug naar Buenos Aires halen.' Gekkenwerk dus. Maar hectiek rondom de band is van alle tijden. In 2006 sprak ik de bandleiden voor het laatste in Hollywood, toen het dubbelalbum *Stadium Arcadium* uitkwam. Bij die gelegenheid was de helft van de Peppers onvindbaar.

Chad Smith kijkt het van een afstandje allemaal lachend aan, maar hij komt in actie als de persdame aangeeft het interview met de Slagwerkkrant met tien minuten te willen inkorten. 'Nee, nee, Dit is mijn favoriete Nederlandse muziekblad. We gaan niets inkorten!' Zuchtend gaat hij zitten. 'Altijd dit gedoe als wij een nieuw album uitbrengen. Ik zal er nooit aan wennen.'

Eenmaal zittend steekt Smith meteen van wal. 'De drumsound op *The Getaway* is de beste drumsound die ik ooit heb gehad.' Boem! Die staat.

Je nam het zojuist voor ons op...
'Ja, de 'Schlagworkkkrent' is *awesome*. Geweldig blad, geweldige mensen! Ik heb vaak interviews met jullie gedaan. Dat is zo eervol om te doen. Dan sta je in zo'n magazine tussen geweldenaars als Steve Gadd en Elvin Jones. *Come on man*, voor een drummer is zo iets toch een droom!

Ken je Cesar Zuiderwijk, de drummer van de Golden Earring? Hij is mijn held en wat een geweldige kerel is dat toch. Ik ben jaloers op hem. Cesar moet toch wel bijna zeventig zijn? Die man lijkt geen dag ouder te worden. We zijn goede vrienden vanwege de tattoo-meester Henk Schiffmacher. Ik wil net als Cesar waardig oud worden, en nog gewoon op de cover van een drumblad staan.'

Maar wel achter een DW-drumkit. Je bent weggegaan bij Pearl...

(Acteert alsof hij een vreselijke onheilstijding te horen krijgt) 'Mijn God! Heb ik dacht echt gedaan? Ik speelde ruim dertig jaar op Pearl, en zij hebben mij altijd geweldig behandeld. Er was ook geen enkele reden om te vertrekken; het was gewoon een kwestie van timing. Ze sloten hun kantoren in Californië en Mike Farris, de man waarmee ik al die jaren bij Pearl samenwerkte, kreeg een andere positie binnen het bedrijf. Ik woon zelf in Malibu, aan de kust onder Los Angeles. Dat ligt superdicht bij de stad Oxnard, waar DW zijn drumstellen maakt. Ik hou van Don Lombardi (directeur van DW; red.). Ik ken Don via de drumwebsite Drumchannel.com, waar ik regelmatig dingen voor doe. Het ging dus eigenlijk vooral om een persoonlijke connectie waardoor ik uiteindelijk voor DW heb gekozen.'

'Om Mike te bellen met de boodschap dat ik bij Pearl vertrok, was één van de moeilijkste telefoontjes uit mijn leven. Alsof je een jarenlange verkering met een vrouw uitmaakt en roept: het ligt niet aan jou maar aan mij! Zo iets dus. Of Mike het erg vond? Mike reageerde heel fideel, al kan ik niet uitsluiten dat iemand in de Pearl-fabriek in Japan zelfmoord heeft gepleegd. Haha.'

Slagwerkkrant.nl/swkplus

- RHCP spelen *The Longest Wave* live in Parijs 2016
- RHCP Carpool Karaoke met James Corden; Smith vertelt 'Dutch rock-anekdote'
- Chad Smith @Drumchannel I & II (2014)
- videopromo *The Rhythm Train* (2010)

- + archief-artikel albuminterview over *The Process* uit 2015 (SWK 186)

Heeft DW speciaal voor jou een acryl drumstel gemaakt?

'DW maakt nauwelijks acryl drumstellen (alleen in de Design-serie; red.). De hardware hebben ze bijvoorbeeld bij een ander bedrijf gehaald, maar voor de rest is alles DW. Naast de groene kit waarmee ik deze tour doe, is er ook nog eentje met een sparkle gemaakt (pakt zijn mobiele telefoon en laat foto's van deze kit zien) Waarschijnlijk ga ik deze ook meenemen. De sparkles zijn echt in het acryl gegoten. Daarnaast zijn er ook nog zilverkleurige sparkles met een diamant-look toegevoegd. Echt heel speciaal.'

'Samen met drumtech Chris Warren Don en John Good (vice-president DW; red.) zijn we daar een hele tijd mee bezig geweest. Bij deze kit is de ketel dikker en het geluid een stuk warmer. Ik miste die sound van een houten drumkit heel erg, dus dat was iets wat hier moest terugkomen. Mijn nieuwe drumkit is 85 procent John Bonham aan de ene kant, en 15 procent Stewart Copeland aan de andere kant, met al die bekkens en de octobans.'

Over het nieuwe album. Ik begreep dat jullie bijna klaar waren, totdat jullie nieuwe producer Danger Mouse (Brian Burton) zich ermee ging bemoeien.

'Dat klopt gedeeltelijk. We betrokken Brian bij de opnamen, omdat we uiteindelijk >>

'Bellen met de boodschap dat ik bij Pearl vertrok, was één van de moeilijkste telefoontjes uit mijn leven'

'We Turn Red: de grootste en vetste drumsound die ik ooit op een plaat heb geproduceerd'

toch op zoek waren naar een andere sound. We hadden wel weer de zoveelste rockplaat met Rick Rubin kunnen opnemen, en die had waarschijnlijk fantastisch geklonken, maar het voelde niet goed om het geijkte pad te bewandelen. We hebben in het verleden vaker gedacht om een andere producer te kiezen, maar dit keer hebben we het ook echt doorgezet.

'Brian kenden we overigens al een tijdje. We hadden voor zijn komst zeker 25 songs geschreven, die eigenlijk helemaal klaar waren. Hij luisterde ernaar en was best tevreden. Maar uiteindelijk kwam het hoge woord eruit. Hij zei: "Als jullie echt gebruik willen maken van mijn talent, dan moeten we helemaal opnieuw beginnen, in mijn studio.' Onze eerste reactie was niet bepaald positief. We hadden maanden aan die nieuwe liedjes gewerkt...'

Brian Burton houdt ervan om vanuit een beat te werken.

'Dat klopt. Hij komt toch een beetje uit die hiphopscene. Bijna elke song begon met een beat van mij. Dan zei hij: "Chad, ik wil dat je een beat verzint waarbij de luisteraar vanaf het eerste moment hoort welk liedje het is."

En dan riep ik. 'Echt waar? Geen probleem; ik heb er hier zo vier in mijn achterzak zitten. Hij dwong ons om na te denken over de structuur van de liedjes. In het verleden kwam alles voort uit jams. Maar dit keer heb ik echt urenlang alleen met Brian in de studio gezeten om de juiste beat of groove te vinden. En dan ging het echt over kleine technische dingen, zoals mijn hihatspel of de bassdrumpatronen. Later kwamen Flea en Josh erbij om het in te vullen. Het resultaat werd dan naar Anthony gestuurd, die er dan teksten bij schreef. Het is uiteindelijk het meest uitdagende wat wij ooit als Red Hot Chili Peppers hebben gedaan.'

Op de song We Turn Red kruip je haast in de huid van John Bonham.

'Dat bedoel ik nou. Dat is zo'n drumbeat waar ik zelf enorm van kick. Dat is de grootste en vetste drumsound die ik ooit op een plaat heb geproduceerd. We hebben de deur aan het einde van de studio opengezet. Echt op dezelfde manier waarop Jimmy Page de drums van Bonham opnam. Maar eigenlijk heeft elk nummer zijn eigen sonische aanpak. Er is geen nummer bij waarop mijn drumsound hetzelfde is.'

Het staat wel ver af van dat wat je helden deden. Charlie Watts, John Bonham, Stewart Copeland; die hadden vaak exact dezelfde drumsound.

'Dat ben ik niet helemaal met je eens. De sound wordt vooral gedefinieerd door de manier van spelen. Als je een Queen-plaat pakt, hoor je altijd dat het Roger Taylor is; wat ze verder ook met de drumsound hebben uitgespookt. Zo ook bij Watts, Bonham, Copeland en al die andere grote rockdrummers. Brian is iemand die heel graag een sound manipuleert, maar het blijft altijd Chad Smith. Zoals ik al eerder zei: we wilden niet weer zo'n typisch rockalbum maken met dezelfde klank. Brian is zelf een heel goede muzikant, in tegenstelling tot Rick, en dat werpt ook zijn vruchten af. Met hem sprak ik op een heel ander niveau over mijn drumpartijen.'

En alsof het niet op kon, haalden jullie er ook nog eens topproducer Nigel Godrich bij. De man die wij kennen van onder meer Radiohead, Beck en Paul McCartney.

'Nigel kwam erbij via Flea, die met hem heeft samengewerkt in de groep Atoms For Peace. Hij is natuurlijk ook geweldig. Die

mannen denken zo anders over producties en sounds. Nigel is Brian's favoriete mixer. Zijn werkwijze is op zijn zachtst gezegd nogal excentriek. Ik weet nog dat Nigel in Los Angeles kwam. Ik vroeg via Brian of Nigel mij de eerste mix kon sturen als hij daarmee klaar was. Na twee dagen wachten was er echter nog steeds niets, en de hele band werd ongeduldig. Totdat Brian opeens met de boodschap kwam dat Nigel eerst het gehele album wilde mixen en pas daarna het resultaat aan ons wilde geven. Ik schrok mij rot. Zoiets zijn we niet gewend. Maar uiteindelijk werkte het prima.'

Egoïstisch motief

Zoals gezegd zat Chad Smith in de relatief rustige periode met de Peppers niet stil. Zo bracht hij in 2010 *The Rhythm Train* uit. Een bigband-kinderplaat waarop komiek en acteur Dick van Dyke vertelt, zingt en zelfs rapt. Een fantastisch album.

'Ik ben daar zo trots op. Ik zet mij al jaren in voor goed muziekonderwijs op scholen in de minder goed bedeelde wijken in Amerika. De ouders van die kinderen hebben vaak geen geld om muziekonderwijs te betalen, en daarnaast stopt de overheid steeds minder geld in de ontwikkeling van lesmateriaal. Dat was een reden om deze plaat te maken. Daarnaast was er ook een egoïstisch motief. Ik wilde simpelweg een leuke plaat maken voor mijn zoon Cole. Uiteindelijk kwam ik via Leslie Bixler (een oud-docent van Cole, die ook zangeres is) in contact met de legendarische Dick van Dyke. Toen we de opnamen deden, was hij 84 jaar oud. Wat een held! Dat die plaat in Amerika zo goed is ontvangen, verbaasde mij nogal, maar het smaakt wel naar meer.'

Afrikaanse shit

Een ander opvallend cd-project was *The Process*, twee jaar terug. Oorspronkelijk bedoeld als soundtrack voor een film, die uiteindelijk nooit is gemaakt. Daarop werkte Smith samen met de fameuze funkproducer Bill Laswell en jazzpianist Jonathan Batiste.

'Man, man, dat was echt geweldig om te doen. Bill ken ik al jaren, en hij heeft in zijn leven echt de afro-funk op de kaart gezet. Jonathan komt uit New Orleans en is een stuk jonger. Het is misschien wel het spannendste project dat ik in mijn leven heb gedaan. Bill is iemand die je enorm uitdaagt. Op een nummer als *Drop Away* ben ik bijvoorbeeld heel trots, en het werken met Bill heeft mijn drumhorizon enorm verruimd. Hij liet mij allerlei Afrikaanse shit horen, en ook kwam hij aanzetten met *The Visitor* van Mick Fleetwood. Ik vond Mick altijd al een prachtige drummer, maar ik wist niet dat hij

zo diep in de Afrikaanse muziek was gedoken. Erg inspirerend allemaal.'

Op The Getaway horen we ook veel soul- en funkgrooves...

'Motown, man! Ik groeide op in Minnesota; *Play that funky music!* Normaliter speel ik enorm hard, maar dit keer werd ik uitgedaagd om ingetogen, nee, zelfs zacht te spelen. Dat is voor mij volledig tegennatuurlijk. Het nummer *Sick Love* is daar een prima voorbeeld van. Elton John speelt piano op dat nummer. Ik heb de song ingespeeld op Brian's heel oude, kleine drumkitje. Hij kwam zelfs aanzetten met handdoeken om alles te dempen en wollig te laten klinken. Daarna ging hij aan de gang met compressors. Ik vond het eerst helemaal niets, maar hij bleef maar roepen dat het

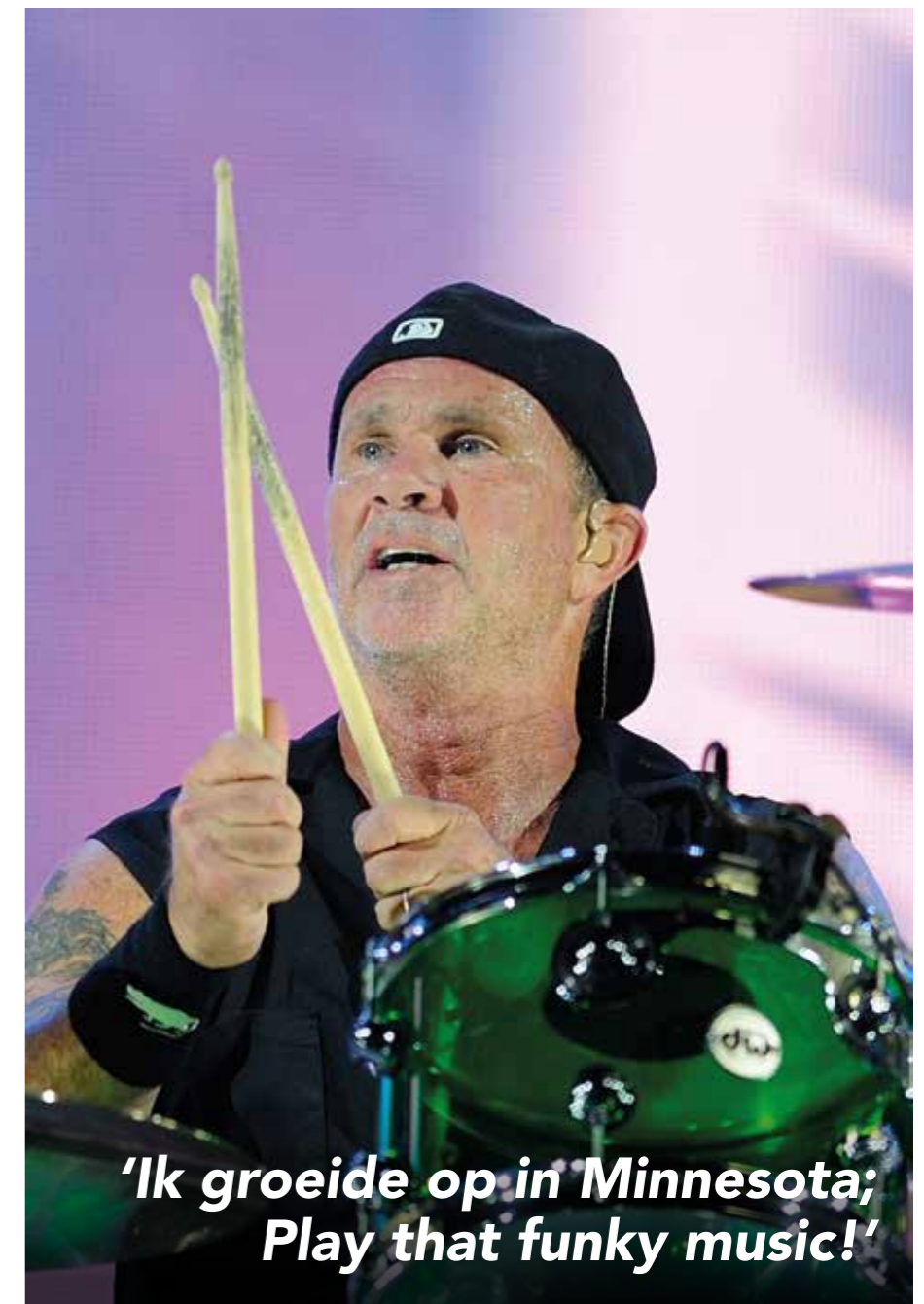
nodig was. Ik moest hem vertrouwen.

'Zo ook bij de single *Dark Necessities*. De dynamiek op die song is echt fantastisch. Luister maar eens naar de balans tussen de bassdrum en de snare. Ik ben er ook achter gekomen dat het veel moeilijker is om zacht en stil te spelen en het ook nog te laten groeven. Ik ben geen Steve Gadd bij wie het een tweede natuur is om het zo te doen...'

Na deze zomer gaan jullie weer uitgebreid touren. Je neemt beide DW drumkits mee op reis?

'Ik denk het wel. Wat betreft ben ik net een kind. Ik kan niet kiezen.' ■

The Getaway van The Red Hot Chili Peppers kwam begin juni uit. De groep speelt op 8 en 9 november in de Ziggo Dome, Amsterdam.

'Ik groeide op in Minnesota; Play that funky music!'